

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/261/2021
Identifikačné číslo spisu:	2218203777
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2218203777.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným 1/ Š. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. S. XX, S.R. S., t.č. ÚVTOS J., zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Peružek, s.r.o., so sídlom Podzámska 41/A, Hlohovec, IČO: 47 256 371, 2/ U. W.R., nar. X.X.XXXX, bytom J. S. XX, S. S., o zaplatenie 23.967,85 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 19Csp/170/2018, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 27. októbra 2020 sp.zn. 11CoCsp/8/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. septembra 2019 č.k. 19Csp/170/2018-298 v spojení s opravným uznesením prvým výrokom návrh žalovaného 1/ na prerušenie konania zamietol, druhým výrokom žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 21.878,59 eur a 5 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 20.207,92 eur od 19.04.2017 do zaplatenia, tretím výrokom žalobu zamietol v časti o zaplatenie 2.089,26 eur a 6,49 %-ného ročného úroku zo sumy 19.463,63 eur od 19.04.2017 do zaplatenia, štvrtým výrokom žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu 100 % trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne s poukazom na § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 8, § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), § 162, 164, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalovaný 1/ navrhoval konanie prerušiť, kým sa nerozhodne o jeho bližšie nešpecifikovanom odvolaní v exekučnej veci vedenej súdom prvej inštancie pod 8Er/530/2014. Súd prvej inštancie sa oboznámil s exekučnou vecou z pripojeného spisu, na ktorú žalovaní poukazovali, a nepovažoval za hospodárne konanie o žalobe prerušovať kvôli tomuto exekučnému konaniu ani kvôli akémukoľvek odvolaciemu konaniu v tejto súvislosti. Posúdeniu žalobcom uplatneného nároku a rozhodnutiu o žalobe spomínané exekučné konanie nebráni.

1.1. Podpísaním zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere došlo medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi k uzatvoreniu zmluvy, ktorá v sebe zahŕňa dvojaký typ zmlúv: jednak zmluvu o stavebnom sporení podľa zákona č. 310/1992 Zb. a jednak zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka. Žalobca pri uzatváraní zmluvy konal ako stavebná sporiteľňa, ktorou môže byť podľa § 2 ods. 2 z. č. 310/1992 Zb. len banka, a disponujúc voľnými zdrojmi fondu stavebného sporenia na základe § 12 ods. 1 cit. zákona sa zaviazal žalovaným poskytnúť do času pridelenia cieľovej sumy stavebného sporenia medziúver a žalovaní ako spoludlžníci podľa § 511 ods. 1 OZ sa zaviazali tieto sumy vrátiť spolu s úrokmi. Takto vymedzený predmet zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere potom zodpovedá definícii zmluvy o úvere podľa § 497 ObchZ. Súd prvej inštancie po preskúmaní podmienok medziúveru nezistil, že by sa žalobcom uplatňovaný nárok opieral o neprijateľné podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaní čerpali medziúver 20.000,- eur, žalovaní sa zaviazali do pridelenia cieľovej sumy splácať 6,49 %-ný ročný úrok z medziúveru mesačnými splátkami po 108,17 eur, ďalej platiť mesačný poplatok za poistenie 8,- eur a vkladať na účet stavebného sporenia pravidelné mesačné vklady po 32,- eur. Žalovaní sa však dostali do omeškania v máji 2015 a niekoľko mesiacov žiadne úhrady nevykonali.

1.2. Pre prípad viac ako trojmesačného omeškania sa strany v čl. VI. ods. 3 zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere dohodli na práve žalobcu žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (tzv. právo na „zosplatnenie“ podľa § 565 OZ). Keďže plnenie zo zmluvy bolo dohodnuté v splátkach, žalobca bol pred uplatnením tohto práva viazaný § 53 ods. 8 OZ, ktorý od žalobcu ako dodávateľa v spotrebiteľskom vzťahu požadoval, aby žalovaných vopred upozornil na možnosť tzv. „zosplatnenia“ úveru. Na tento účel vyhotovil žalobca pre každého zo žalovaných samostatné upozornenie vo forme listov, ktoré odoslal na adresu ich trvalého bydliska, ktorú uviedli už v zmluve o medziúvere a stavebnom úvere a ktorá je inak naďalej aktuálnou adresou trvalého pobytu oboch žalovaných. Žalovaný 1/ namietal, že od 29.04.2015 sa už nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a že výzvy žalobcu mu boli doručené až 28.06.2018 a ďalšia výzva 25.07.2018. Žalovaná 2/ žiadne konkrétne námietky v súvislosti s doručovaním nevzniesla. Aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú, je vo všeobecnosti nevyhnutné, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon vo forme písomnosti, potom sa zásielka považuje za doručенú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, teda len čo sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície (R 27/2011). Z vykonaného dokazovania je jasné, že zásielky s upozornením boli uložené na pošte 18.05.2018. Pokiaľ ide o žalovanú 2/, ktorá nenamietala, že by jej čokoľvek bránilo v prevzatí zásielky, v súlade s judikatúrou platí, že okamihom uloženia zásielky na pošte mala možnosť oboznámiť sa jej obsahom (porov. R 85/2018). To znamená, že zásielka žalobcu obsahujúca upozornenie na omeškanie a možnosť „zosplatnenia“ medziúveru jej bola účinne doručená v zmysle § 45 ods. 1 OZ, a to bez ohľadu na to, že si uložенú zásielku na pošte napokon nevyzdvihla. Rovnaké závery sa uplatnia aj v prípade ďalšieho žalobcovho právneho úkonu, ktorým uplatnil svoje právo dohodnuté na základe § 565 OZ v čl. VI ods. 3 zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere a medziúver „zosplatnil“, pretože žalovaní naďalej neplatili. Aj v tomto prípade boli zásielky obsahujúce „zosplatnenie“ odoslané na adresu trvalého pobytu žalovaných a keďže sa ich nepodarilo hneď doručiť, boli od 31.08.2015 uložené na pošte. Týmto okamihom možno aj túto zásielku určenú pre žalovanú 2/ považovať za doručенú v súlade s § 45 ods. 1 OZ. Podľa doručenky, ktorá sa inak považuje za verejnú listinu zakladajúcu domnienku pravdivosti svojho obsahu (§ 111 ods. 1 CSP), žalovaná 2/ nakoniec zásielku aj prevzala dňa 04.09.2015, takže o tom, že tento právny úkon žalobcu sa dostal do sféry jej vplyvu, nemožno mať pochybnosti. Čo sa týka otázky okamihu doručenia upozornenia a „zosplatnenia“ žalovanému 1/, súd prvej inštancie zastával názor, že oba právne úkony žalobcu treba považovať za doručené v deň, keď boli pre žalovaného 1/ uložené na pošte. Je síce pravda, že žalovaný 1/ sa už v tom čase nenachádzal na adrese svojho trvalého pobytu, no podľa názoru súdu prvej inštancie bola dôležitá okolnosť, že obe zásielky sa žalobcovi vrátili ako neprevzaté v odbernej lehote. Pošta teda konala v súlade s § 34 ods. 1 z. č. 324/2011 Z. z. o poštových službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého ak nemožno poštovú zásielku dodať adresátovi, poštový podnik ju vráti odosielateľovi s uvedením dôvodu nemožnosti jej dodania. Pokiaľ žalovaný 1/ neoznámil žalobcovi zmenu adresy na doručovanie písomností, nezmenil označenie domovej listovej schránky ani nedojednal doposielanie zásielok na inú adresu, musí znášať s tým spojené následky, ktoré sa prejavujú najmä v tom, že zásielky odoslané na túto adresu sa budú považovať za

riadne doručené v súlade s § 45 ods. 1 OZ dňom ich uloženia na pošte. Účinky doručenia upozornenia žalobcu a „zosplatnenia“ by však nastali aj vtedy, keby súd prvej inštancie nezaujal vyššie opísaný názor. Žalovaní totiž uzatvárali zmluvu o medziúvere a stavebnom úvere ako spoludlžníci (porov. ich označenie v hlavičke zmluvy, kde sa vo vzťahu k obojm nim uvádza leg. skratka „dlžník“, a podpisovú časť zmluvy). V dôsledku toho sú z tohto právneho úkonu zviazaní v zmysle § 511 ods. 1 OZ spoločne a nerozdielne. Pokiaľ je teda veriteľ podľa cit. ustanovenia oprávnený žiadať plnenie od ktoréhokoľvek zo spoločne zviazaných dlžníkov, teda nemusí vyzvať na plnenie všetkých dlžníkov, je zjavné, že aj právny úkon vyvolávajúci predčasnú splatnosť dlhu má účinky vo vzťahu k všetkým spoločne zviazaným dlžníkom. Keďže žalobca riadne doručil upozornenie podľa § 53 ods. 8 OZ a na to nadväzujúce „zosplatnenie“ žalovanej 2/, účinne tým vyvolal následky predpokladané § 565 OZ, teda možnosť požadovať zaplatenie dlžných úrokov z medziúveru a jeho istinu od oboch žalovaných ako spoludlžníkov.

1.3. Čo sa týka námietok žalovaných proti úkonom žalobcu, exekučného súdu a súdnej exekútorky v súvislosti s prebiehajúcim exekučným konaním vedeným na súde prvej inštancie pod sp. zn. 8Er/250/2014, tieto nemohli žalobou uplatňovaný nárok spochybníť. Pokiaľ žalobca zablokoval účet žalovaného 1/ konajúc na príkaz súdnej exekútorky, nekonal svojvoľne, ale tak, ako mu to ukladá § 95 ods. 1 z. č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej len „EP“). Okrem toho, pokiaľ by mal súd prvej inštancie prihliadať na námietky takéhoto druhu a vyvodzovať z nich neopodstatnenosť žalobcovho nároku, nepripustne by tým nahrádzal činnosť exekučného súdu a v konečnom dôsledku by zasahoval do právomocí súdneho exekútora. Súd konajúci v civilnom sporovom konaní tak nemôže ani preskúmať postup súdneho exekútora a exekučného súdu. Žalovaní sa tak nemôžu spoľahnúť na civilný súd a očakávať, že v rámci posudzovania žalovaného nároku vyhodnotí postup exekučného súdu, súdnej exekútorky a žalobcu konajúceho na jej príkaz a z tohto dôvodu žalobe nevyhoví. Tým by sa totiž obchádzali pravidlá samotného exekučného konania, ktoré poskytujú povinnému rôzne prostriedky ochrany, akými sú námietky proti exekúcii (§ 50 EP) a jej trovám (§ 201 ods. 2 EP), návrh na odklad (§ 56 ods. 1 EP) alebo zastavenie exekúcie (§ 58 ods. 1 EP).

1.4. Žalobcovi tak vzniklo právo žiadať od žalovaných zaplatenie poskytnutej istiny medziúveru naraz, ktorá v čase „zosplatnenia“ pozostávala z istiny 19.887,97 eur, z úrokov 632,29 eur a poplatkov za poistenie v sume 112,- eur, celkovo teda 20.632,26 eur. Keďže žalovaní po „zosplatnení“ zaplatili na istine ešte 424,34 eur, ich celkový vyčíslený dlh tak predstavuje 20.207,92 eur. V dôsledku „zosplatnenia“ a pretrvávajúceho omeškania majú žalovaní povinnosť zaplatiť aj úrok z omeškania v zákonnej výške (§ 369 ods. 1 ObchZ, § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.), t. j. vzhľadom na aktuálnu sadzbu ECB 5 % ročne, a to jednak v podobe žalobcom správne vyčísleného úroku do 18.04.2017 v sume 1.670,67 eur a ďalšieho pokračujúceho úroku. Súd prvej inštancie uzavrel, že uznanie dlhu zo strany žalovanej 2/ môže mať účinky podľa § 558 OZ len vo vzťahu k istine v sume 21.078,57 eur, z ktorej však žalobca uplatňoval len 19.463,63 eur. Preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel v časti o zaplatenie 20.207,95 eur (istina) + 1.670,64 eur (vyčíslený úrok z omeškania) = 21.878,59 eur s prislúchajúcim pokračujúcim úrokom z omeškania s tým, že žalovaných ako solidárnych dlžníkov zviazal podľa § 511 ods. 1 OZ na zaplatenie tejto sumy spoločne a nerozdielne (výrok I.). V časti vyčísleného úroku po „zosplatnení“ (2.089,26 eur) a ďalšieho pokračujúceho ročného 6,49 %-ného úroku po „zosplatnení“ potom žalobu zamietol (výrok II.). Pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) vychádzal súd prvej inštancie z toho, že v zmysle judikatúry (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.11.2008, sp. zn. 6Obo/243/2007) je na posúdenie úspechu strany rozhodujúca uplatnená istina pohľadávky, a preto žalobcovi ako plne úspešnej strane priznal podľa § 255 ods. 1 CSP voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok III.).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu i oboch žalovaných rozsudkom z 27. októbra 2020 sp.zn. 11CoCsp/8/2020 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. potvrdil a vo výroku III. zmenil tak, že žalovaní 1/, 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úrok z úveru v sume 2.089,26 eur a úrok z úveru 6,49 % ročne zo sumy 19.463,63 eur od 19.4.2017 do zaplatenia do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolanie žalovanej 2/ odmietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné len v časti III. výroku, pretože rozsudok súdu prvej inštancie v časti výrokov I., II. a IV. je vecne správny, odvolanie žalovaného 1/ nie

je dôvodné, odvolanie žalovanej 2/ je potrebné ako oneskorené odmietnuť. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania je nezákonné, nakoľko odôvodnenie považuje za vágne, arbitrárne, absolútne nezdôvodnené, čím došlo aj k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, je na mieste uviesť, že rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania predstavuje procesné rozhodnutie, ktorým sa nerozhoduje o právach a povinnostiach strany konania vo veci samej. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/133/2019 zo dňa 26.05.2020) Prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho súdneho alebo iného konania síce pripúšťa § 164 CSP, no z jeho doslovného znenia po porovnaní s § 162 CSP, ktorý obsahuje dôvody obligatórneho prerušenia konania, vyplýva, že v prípade § 164 CSP je len na súde, či konanie na návrh strany preruší, pričom v preskúmanom prípade žiadne relevantné dôvody neexistujú.

2.2. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že nevypočutím navrhnutých svedkov súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, je potrebné ustáliť, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom svedkyne pani B., ktorá úver dojednávala za žalobcu, pani G. súdnej exekútorky a pána Q.. O. Z., nadporučníka OR PZ Dunajská Streda. Vo vzťahu k svedkyňi pani B. medzi stranami neboli sporné okolnosti podpísania zmluvy o úvere, preto súd prvej inštancie nevidel dôvod na výsluch osoby, ktorá za žalobcu úver dojednávala. Vo vzťahu k výsluchu pani G., súdnej exekútorky a pána Q.. O.J. Z., nadporučníka OR PZ Dunajská Streda, žalovaný nespresnil, aké skutkové tvrdenia sa majú ich výsluchom preukázať. Z jeho podaní možno vyvodíť, že tieto návrhy na dokazovanie by sa mali týkať spôsobu vedenia exekúcie, ktorý žalovaný 1/ vytrvalo napáda, ale na rozhodnutie o nárokoch zo zmluvy o úvere nie je potrebné vykonávať dokazovanie vo veciach exekúcie, v ktorej sa vymáha pohľadávka tretej osoby. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že nie je možné na ťarchu žalovaného 1/ uvádzať, že on sa mal ozvať (rozumej z ÚVTOS J.) žalobcovi ako veriteľovi, je nevyhnutné uviesť, že je to adresát, kto vie oznámiť druhej zmluvnej strane zmenu adresy na doručovanie, teda že je umiestnený v zariadení na výkon trestu odňatia slobody. Naproti tomu odosielateľ nemá ani možnosť získať vedomosť o tom, že adresát sa na dotknutej adrese nezdržiava a je dobromyseľný v tom, že zásielku doručoval na správnu adresu. Keďže žalovaný 1/ neoznámil žalobcovi zmenu adresy na doručovanie písomností, prípadne nezmenil označenie domovej listovej schránky, prípadne nedohodol doposielanie zásielok na inú adresu, musí znášať negatívne právne následky svojej pasivity.

2.3. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že súd prvej inštancie nesprávne vypočítal sumu, kedy mal vychádzať zo sumy 20.207,92 eur, keď správne bola istina len 19.463,63 eur, nakoľko nie je možné započítavať poistenie úveru potom ako bol splatnený - teda nemala byť započítaná platba 112 eur, pričom mali byť vypočítané úroky 5 % p.a. nie zo sumy 19.887,97 eur, ale zo sumy 19.463,63 eur a zároveň z rovnakého dôvodu rozporoval aj výpočet sumy 1.670,67 eur, nakoľko táto nebola vypočítaná zo sumy 19.463,63 eur, tvrdenie žalovaného 1/ nie je ničím podložené, nakoľko žalobca v žalobe jasne vysvetlil, že dlžná istina vo výške 19.463,63 bola vypočítaná ako poskytnutý úver vo výške 20.000 eur po odpočítaní nasporenej sumy 112,03 eur a po odpočítaní vkladov žalovaných 1/ a 2/ po vyhlásení mimoriadnej splatnosti vo výške 424,34 eur, čo je matematicky správny postup. Následne boli k istine 19.463,63 eur pripočítané nezaplatené poistenie ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 112 eur, úrok za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 632,29 eur a 5 % p.a. úrok z omeškania od 28.8.2015 do 18.4.2017 vo výške 1.670,67 eur, čo v súčte predstavuje sumu 21.878,59 eur tak, ako bola uvedená vo výrok II. napadnutého rozsudku v spojení s opravným uznesením. Aj úroky z omeškania vo výške 5 % p.a. boli vypočítané z istiny 19.463,63 eur, čo je správny postup.

2.4. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že úver by mal byť považovaný za bezúročný, nakoľko predložená zmluva o úvere takýto rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky neobsahovala, je nevyhnutné sa vyjadriť, že § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného do 10.6.2010 (ďalej len „ZSÚ“) zakotvovala, že zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru 1) na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Keďže na zmluvu o úvere sa nevzťahuje ZSÚ, nemožno aplikovať na preskúmaný prípad § 4 ods. 2 písm. e) ZSÚ, a teda nemožno v zmluve o úvere vyžadovať uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že súd nezabezpečil eskortu žalovaného 1/ na pojednávaní, odvolací súd udáva, že procesný kódex neukladá súdu prvej inštancie povinnosť zabezpečiť eskortu žalovaného 1/ na pojednávanie, pričom žalovaný 1/ bol v súdnom konaní zastúpený advokátom ako právnym zástupcom, čo je zrejmé z plnomocenstva zo dňa 17.6.2019 (č.l. 226), a teda nemohlo dôjsť k porušeniu práva na

spravodlivý proces. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že došlo k zmene zákonného sudcu bez tohto oznámenia žalovanému 1/, čo má za následok porušenie Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd, je nevyhnutné uviesť, že spis bol pridelený sudcovi JUDr. V. (č.l. 29), pričom napadnutý rozsudok vydal JUDr. V. (č.l. 298). To znamená, že nedošlo k zmene zákonného sudcu.

2.5. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a IV. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádzal dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Naproti tomu odvolací súd výrok III. zmenil v zmysle § 388 CSP, nakoľko neboli splnené podmienky ani na jeho potvrdenie a ani na jeho zmenu a určil žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi aj úrok v dohodnutej výške aj po zosplatnení, tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. O nároku na náhradu trov tohto (prvoinštančného i odvolacieho) konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1 dovolanie, ktorým sa domáhal zrušenia rozsudku odvolacieho súdu, resp. aj rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenia veci súdu prvej inštancie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci. Dovolateľ zároveň podal návrh na odklad vykonateľnosti uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Dovolateľ namietal zamietnutie návrhu na prerušenie konania, podľa neho vyriešenie nezákonnosti exekúcie vedenej voči nemu je dôvodné pre posúdenie tohto konania. Tvrdenie súdu, že nie je oprávnený preskúmavať postup a rozhodnutia exekútora a exekučného súdu je v rozpore s ustanoveniami CSP, odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti považuje za vážne a arbitrárne. Súd nesprávne vyhodnotil okolnosť, že žalobca žalovanému 1 doručil výzvu v zmysle § 53 ods. 8 OZ, žalovaný 1 sa v tom čase nachádzal vo výkone trestu, nezdržoval sa v mieste bydliska, žalobca nemal využiť fikciu doručenia, ale mohol aj prostredníctvom žalovanej 2 zistiť adresu žalovaného 1. Dovolateľ namieta, že súdy nesprávne uviedli, že až po údajnom upozornení žalobcom bola zaplatená suma 424,34 eur, žalovaní v skutočnosti zaplatili dňa 25.08.2015 sumu 116,17 eur. Úver by mal byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko úverová zmluva neobsahovala rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky. Dovolateľ vidí porušenie svojich procesných práv v tom, že súd nezabezpečil jeho eskortu na pojednávanie a tiež v tom, že nevypočul navrhnutých svedkov, ako aj v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nedošlo k porušeniu procesných práv žalovaného 1, ktorý v konaní pred súdmi nižších inštancií bol zastúpený, k veci sa vyjadroval písomnými podaniami, nebolo mu nijako odopreté právo na spravodlivý proces. K námietke nesprávneho právneho posúdenia žalobca poukázal na rozhodnutie sp.zn. 1Cdo/171/2018, podľa ktorého sa nevyžaduje rozpis splátok po častiach. Navrhol preto dovolanie žalovaného 1 odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

8.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

9.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Dovolačí súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (por. 9 Cdo/72/2020, 9 Cdo/260/2021).

9.2 Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Dovolaateľ namietá porušenie jeho práva na spravodlivý proces, konkrétne namietá zamietnutie návrhu na prerušenie konania, ako aj nesprávne hodnotenie dôkazov o tom, že žalobca žalovanému 1 doručil výzvu v zmysle § 53 ods. 8 OZ, žalovaný 1 sa v tom čase nachádzal vo výkone trestu, nezdržoval sa v mieste bydliska, žalobca nemal využiť fikciu doručenia, ale mohol aj prostredníctvom žalovanej 2 zistiť adresu žalovaného 1. Dovolaateľ tiež namietá, že súdy nesprávne uviedli, že až po údajnom upozornení žalobcom bola zaplatená suma 424,34 eur, žalovaní v skutočnosti zaplatili dňa 25.08.2015 sumu 116,17 eur. Dovolaateľ vidí porušenie svojich procesných práv tiež v tom, že súd nezabezpečil jeho eskortu na pojednávanie a tiež v tom, že nevypočul navrhnutých svedkov, ako aj v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

11. Ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet (§ 164 CSP).

11.1. Citované ustanovenie predstavuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Úlohou súdu je racionálne vyhodnotiť, či je potrebné konanie prerušiť s prihliadnutím na zákonnú požiadavku rýchlej a účinnej ochrany ohrozených alebo porušených právom chránených záujmov (čl. 2 a 17 CSP).

11.2. Rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov sporu vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovali konečným spôsobom (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 204/2013, časopis Zo súdnej praxe č. 51/2014). Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti,

nemožno nevziať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú strane sporu zachované všetky jej procesné oprávnenia. Najvyšší súd tento aspekt zdôraznil už dávnejšie napríklad v rozsudku sp. zn. 2 Cdo 29/1992 (pozri R 39/1993), v ktorom uviedol, že podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (plne aplikovateľné aj za účinnosti CSP) nie je splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania (porovnaj sp. zn. 5 Cdo 209/2009, 5 Cdo 185/2009, 3 Cdo 57/2011, ako aj IV. ÚS 41/2014).

11.3. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie môže dôjsť len v prípade, ak všeobecným súdom zvolený procesný postup [neakceptovanie návrhu sťažovateľa podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP] dosiahne takú intenzitu, ktorá ovplyvní rozhodnutie vo veci samej (uznesenie Ústavného súdu SR z 10. februára 2010, sp. zn. I. ÚS 53/2010).

11.4. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie návrh žalovaného 1 na prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 164 CSP zamietol. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že nepovažoval za hospodárne konanie o žalobe prerušovať kvôli exekučnému konaniu, posúdeniu žalobcom uplatneného nároku spomínané exekučné konanie nebráni. Dovolateľ nepredostrel súdu žiadnu konkrétnu argumentáciu, aký dopad na jeho postavenie v spore malo zamietnutie návrhu na prerušenie konania, a teda v čom by sa jeho postavenie zmenilo k lepšiemu, ak by súd vyhovel jeho návrhu na prerušenie konania. Dovolateľ uplatnil rovnakú námietku aj v odvolacom konaní, pričom odvolací súd sa s ňou riadne a presvedčivo vysporiadal (bod 16 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Dovolací súd preto konštatuje, že prijatie rozhodnutia o neprerušení konania nebolo spôsobilé spochybniť zákonnosť a spravodlivosť napadnutého rozsudku, ani porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

12. K ďalšej námietke žalovaného 1/, že súd nevykonával ním navrhované dokazovanie dovolací súd uvádza, že postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (1 Cdo 226/2019, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 6 Cdo 69/2020, 9 Cdo 248/2021). Ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficit v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z preskúmania obsahu spisu však nevyplýva, že by k takémuto prípadu závažných deficitov v dokazovaní došlo.

12.1. Je výlučne vecou súdu, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 CSP). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Z uvedeného je zároveň zjavné, že Civilný sporový poriadok strane konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalovaný 1/ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Súd prvej inštancie osobitne objasnil dôvody, pre ktoré nevykonával ďalšie dôkazy navrhované žalovaným 1/ v odôvodnení rozsudku a odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožnil (bod 17. rozsudku odvolacieho súdu). Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že postupom súdov, ktoré nevykonali žalovaným 1/ navrhované dokazovanie, nedošlo k založeniu vady podľa § 420 písm. f) CSP.

12.2. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa otázky hodnotenia dôkazov (doručenie výzvy v zmysle § 53 ods. 8 OZ, čiastočné zaplatenie dlhu po výzve žalobcu) dovolací súd uvádza, že dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu (čl. 15 Základných princípov CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). V danej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu (ako i súdu prvej inštancie) nevyplývajú žiadne deficit v dokazovaní namietané žalovaným v dovolaní. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu (viď bod 18, 19 rozhodnutia odvolacieho súdu) celkom jasne a zrozumiteľne vyplýva, ako a na základe akých dôkazov dospeli k záveru o preukázaní splnenia

podmienky výzvy v zmysle § 53 ods. 8 OZ, ako aj k záveru o výške dlžnej sumy po odrátaní vkladov žalovaných. Aj z tohto pohľadu boli potom podstatné ostatné preukázané okolnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov, ktoré odvolací súd zohľadnil. Prijaté závery tak v týchto súvislostiach nemožno hodnotiť ako odporujúce výsledkom vykonaného dokazovania, či rozporné so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

13. Vo vzťahu k dovolacej argumentácii dovolateľa ohľadne práva procesnej strany na prejednanie veci verejne a v jej prítomnosti dovolací súd uvádza, že právo strany sporu, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť v jej neprítomnosti, ale tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená hlavne v ustanovení § 178 ods. 2 CSP, ktoré súdu ukladá predvolať stranu sporu alebo jej zástupcu na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Strana sa pritom na pojednávanie predvolá len vtedy, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch, inak predvolá súd len jej zástupcu. Za nevyhnutnosť vykonania výsluchu strany treba považovať taký stav, keď v konaní bol podaný niektorou zo strán návrh na výsluch strany, a súd aj výsluch strany nariadi (§ 195 ods. 1 a 2 a § 178 ods. 1 CSP).

13.1. Strana sporu sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí (§ 89 ods. 1 CSP). Ako zástupcu si môže vždy zvoliť advokáta. Zástupca, ktorému bolo udelené plnomocenstvo pre celé konanie, je oprávnený na všetky úkony ako strana sporu (§ 92 ods. 2 CSP). To znamená, že ak bolo advokátovi udelené plnomocenstvo na celé konanie (tzv. procesné splnomocnenie), bol oprávnený uskutočňovať v mene zastúpeného všetky úkony, na ktoré bola oprávnená samotná zastúpená sporová strana. Z obsahu spisu pritom preukázateľne vyplýva, že žalovaný 1 bol v konaní zastúpený advokátom na základe plnomocenstva zo 17. júna 2019 (č. l. 226 spisu), splnomocnený advokát bol oprávnený počas celého základného konania zastupovať žalovaného 1 a tak zabezpečovať realizáciu jeho procesných práv. Dovolateľ teda nijako nebol postupom súdu vylúčený z realizácie procesných práv priznaných mu civilným sporovým poriadkom za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

14. Dovolateľ ďalej tvrdil, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné. K tejto námietke dovolací súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

14.1. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10, 9 Cdo 248/2021), či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14.2. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že sudy nižších inštancií svoje rozhodnutia odôvodnili spôsobom, ktorým by založili procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov sudy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil, podrobne sa venoval všetkým podstatným odvolacím námietkam žalovaného 1/ (body 16 až 22 rozsudku odvolacieho súdu).

14.3. Dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedalo na zásadné odvolacie

argumenty odvolateľa, za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného 1/ a v súlade s jeho právnym nazeraním na spor. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14.4. Pokiaľ sa dovolateľ svojou argumentáciou existencie vady zmätočnosti snaží spochybníť právne posúdenie sporu súdmi nižších inštancií, treba zdôrazniť, že aj v prípade jej opodstatnenosti (pzn. vecnou správnosťou právneho posúdenia veci a prijatých záverov odvolacieho súdu sa dovolací súd v tejto časti dovolania nezaoberal) by mala za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, viď konštantnú judikáciu najvyššieho súdu (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/248/2021).

14.5. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že žalovaný 1/ nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý, či arbitrárny.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezistil.

16. Dovolateľ uplatnil tiež dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie, predmetný úver by mal byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko úverová zmluva neobsahovala rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky.

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

18. Z obsahu dovolania žalovaného 1/ vyplýva, že nesúhlasí s právnym posúdením sporu súdmi a polemizuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia a uvádza všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak dostatočne nekonkretizoval právnú otázku, na riešení ktorej podľa jeho názoru odvolací súd založil svoje nesprávne rozhodnutie. Dovolateľ tak touto argumentáciou vyjadril len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu a ten nie je spôsobilý založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 9 Cdo 248/2021).

19. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na to, že otázka obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere spočívajúca v rozpise splátok na istinu, úroky a poplatky bola opakovane predmetom rozhodovania odvolacieho súdu. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 146/2017 vyplýva, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej

jednotlivej zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá tak, ako je nižšie uvedené, účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti S. O. z 9. novembra 2016 a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (ďalej len „§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.“). Pokiaľ teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 126/2018, 4 Cdo 65/2018, 6 Cdo 113/2018, 7 Cdo 98/2018, 1 Cdo 59/2019, 7 Cdo 101/2019) s rovnakým právnym názorom.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

21. Vzhľadom na odmietnutie dovolania už neprichádzalo do úvahy rozhodovať o návrhu žalovaného 1/ o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 CSP.

22. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.